

Sygn. akt II K 172/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Elżbieta Frączak

Protokolant Katarzyna Szafrńska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy D. K. – S.

po rozpoznaniu dnia 20 kwietnia 2015 roku sprawy karnej

T. F.

syna J. i U. z domu F.

urodzonego (...) w Ż.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od dnia 02 września 2013 r do dnia 02 marca 2014 roku w J., w województwie (...), upoczywie uchylał się od wykonania ciężącego na nim z mocy ustawy i orzeczenia sądowego, to jest wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy III Wydziału Rodzinnego i Nieletnich z dnia 14.11.2011 roku, sygnatura akt III RC 481/11, obowiązku opieki poprzez nielożenie na utrzymanie swojej córki A. F., czym naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, przy czym czynu tego dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy II Wydziału Karnego sygn. akt II K 1255/11 z dnia 27 marca 2012 r za czyn z art. 207 § 1 kk i in na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 25.05.2012 r do 10.06.2013 r

tj. o czyn z art. 209 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

II. w okresie od dnia 02 września 2013 r do dnia 02 marca 2014 roku w J., w województwie (...), upoczywie uchylał się od wykonania ciężącego na nim z mocy ustawy i orzeczenia sądowego, to jest ugody sądowej Sądu Rejonowego w Świdnicy III Wydziału Rodzinnego i Nieletnich z dnia 22.12.1998 roku, sygnatura akt III RC 1006/98, wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy Wydziału I Cywilnego z dnia 07.08.2002 r sygn. IC 1147/02 oraz wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy III Wydziału Rodzinnego i Nieletnich z dnia 03.02.2014 roku, sygnatura akt III RC 476/13, obowiązku opieki poprzez nielożenie na utrzymanie swoich dzieci K. i K. F. (1), czym naraził je na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, przy czym czynu tego dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy II Wydziału Karnego sygn. akt II K 1255/11 z dnia 27 marca 2012 r za czyn z art. 207 § 1 kk i in na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 25.05.2012 r do 10.06.2013 r

tj. o czyn z art. 209 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

I. oskarżonego ***T. F.*** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach I i II części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 209 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk przyjmując jednocześnie, iż działał on w ramach ciągu przestępstw i za czyn ten na podstawie art. 209 § 1 kk przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk wymierza mu karę 10 / dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie zaliczając wydatki na rachunek Skarbu Państwa i nie obciąża go opłatą sądową.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony T. F. pozostawał w związku małżeńskim z K. F. (2) od 27 listopada 1992 roku do dnia 7 sierpnia 2002 roku, kiedy to ich małżeństwo zostało rozwiązane wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy w sprawie sygn. akt IC 1147/02. Z tego związku, urodziły się ich córki : w dniu (...) urodziła się K. F. (1), a następnie w dniu (...) K. F. (2). Ugodą zawartą w sprawie sygn. akt III RC 1006/98 w dniu 22 grudnia 1998 roku w postępowaniu prowadzonym przez Sąd Rejonowy w Świdnicy T. F. zobowiązał się płacić na swoje dzieci alimenty w kwocie po 120 zł miesięcznie. Wyrokiem rozwodowym wysokość rat alimentacyjnych na rzecz każdej z córek została ustalona na kwotę 200 zł miesięcznie do czasu uzyskania przez małoletnie zdolności do samodzielnego utrzymania się, płatną do rąk ich matki K. F. (2). Wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Świdnicy w sprawie sygn. akt III RC 476/13 z dnia 3 lutego 2014r. świadczenie alimentacyjne na rzecz córki oskarżonego K. F. (2) zostało podwyższone do kwoty 300 zł miesięcznie od dnia 22 lipca 2013 roku. Oskarżony nie wywiązywał się z obowiązku alimentacyjnego wobec córek K. F. (1) i K. F. (2), nie utrzymywał z córkami kontaktu, nie odwiedzał ich, nie interesował się ich losem, w żaden sposób nie przyczyniał się do ich wychowania i nie był zainteresowany ich postępami w nauce. Nie kupował im też słodyczy czy prezentów i nigdy nie dawał im żadnych pieniędzy. Ostatni raz widział córki ponad rok temu, a do spotkania doszło przypadkowo na ulicy.

Dowód:

odpisy skrócone aktu urodzenia, k. 36, 37,

kserokopie wyroków Sądu Rejonowego w Świdnicy k. 44, 45, 46,

zeznania świadka K. F. (1), k. 78,

zeznania świadka K. F. (2), k. 79,

W. M. (1) i oskarżony T. F. przez okres 1,5 roku pozostawali w związku konkubenckim i wspólnie zamieszkiwali w mieszkaniu oskarżonego w Ś.. Z tego związku, w dniu (...) urodziła się ich córka A. F.. Po dwóch miesiącach od urodzenia dziecka T. F. zaczął nadużywać alkoholu i wiosną 2010 roku został przez to zwolniony dyscyplinarnie z pracy. Od tego czasu pozostawał on na utrzymaniu konkubiny i nadal nadużywał alkoholu wszechynając pod jego wpływem awantury. W październiku 2010 roku, z powodu nasilonej agresji oskarżonego wobec W. M. i jej córki z poprzedniego związku, co w dalszej kolejności zostało stwierdzone wyrokiem skazującym Sądu Rejonowego w Świdnicy w sprawie II K 1255/11, ta opuściła mieszkanie oskarżonego i wraz z dziećmi wróciła do domu swoich rodziców w P.. Od tego czasu T. F. nie interesował się losem swojej córki A. i nie łożył na jej utrzymanie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy w sprawie sygn. akt III RC 481/11 z dnia 14 listopada 2011r. zasądzone od oskarżonego na rzecz córki A. F. rentę alimentacyjną w kwocie po 250 zł miesięcznie, płatną od dnia 5 września 2011 roku do rąk jej przedstawicielki ustawowej W. M.. Oskarżony nie wywiązywał się z obowiązku alimentacyjnego wobec córki A. F.. Nie kupował jej żadnych rzeczy i nie sprawiał żadnych prezentów nie kontaktował się z nią i nie dążył do takich kontaktów.

Dowód:

zeznania świadka W. M., k. 49-50,

odpis skróconego aktu urodzenia, k. 38,

kserokopia wyroków Sądu Rejonowego w Świdnicy k. 17, 88,

T. F. wielokrotnie był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w Ś. jako bezrobotny. Ostatnio z ewidencji osób bezrobotnych został wyłączony w dniu 1 września 2013 roku. Oskarżony korzystał z pomocy Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Ś. od 2000 roku, a ostatnią pomoc otrzymał w lipcu 2013 roku w formie zasiłku okresowego, w kartotece osobowej figuruje jako dłużnik alimentacyjny.

Dowód:

pismo Powiatowego Urzędu Pracy w Ś. k. 55-56,

pismo Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Ś. k.64-65,

Prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świdnicy pod sygn. akt KMP 1/99 oraz pod sygn. akt KMP 81/11 egzekucja z majątku T. F. okazała się bezskuteczna. Kwota zobowiązań oskarżonego z tytułu zaległych alimentów na dzień wystawienia zaświadczenia o bezskuteczności egzekucji, tj. 7 sierpnia 2013 roku z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego wyniosła 26.663,07, z tytułu wypłaconych zaliczek alimentacyjnych 23.310 zł oraz z tytułu należności wierzycieli alimentacyjnych K. F. (1) i K. F. (2)- 11.431,78 zł. Nadto zaświadczenia z dnia 9 września 2013 roku z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego wyniosła 4.808,64, oraz z tytułu należności wierzyciela alimentacyjnego A. F. 1.280,14 zł.

Dowód:

zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji świadczeń alimentacyjnych, k. 14, 16,

informacja Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Ś. o stanie zaległości, k. 7

informacja o stanie zaległości w sprawie egzekucyjnej, k. 39, 42,

karata rozliczeniowa, k. 40, 43,

W. M. (1) z uwagi na to, że sama wychowuje dwoje dzieci, pozostaje w trudnej sytuacji rodzinnej i materialnej. Od 2013 roku pozostaje na urlopie wychowawczym i zamieszkuje z dziećmi w wynajętym mieszkaniu za które ponosi koszt wynajmu w wysokości 800 zł. Opłaca również należność z tytułu uczęszczania A. F. do przedszkola w kwocie 130 zł miesięcznie. Na jej miesięczny dochód składa się zasiłek wychowawczy w kwocie 400 zł, zasiłek rodzinny 177 zł zasiłki rehabilitacyjne i pielęgnacyjne na córki w łącznej kwocie 430 zł alimenty na starszą córkę w wysokości 350 zł i świadczenie alimentacyjne na córkę A. z Funduszu alimentacyjnego w kwocie 250 zł. W czasie zamieszkiwania u rodziców korzystała również z pomocy z (...) w J..

K. F. (2) i K. F. (1) zamieszkują wspólnie z matką K. F. (2), która systematycznie korzysta z pomocy Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Ś.. Obie nadal się uczą, otrzymują świadczenia alimentacyjne wypłacane im przez Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w Ś. w kwotach : 250 zł K. F. (1) i 300 zł K. F. (2).

Dowód:

zeznania świadka W. M., k. 49-50,

zeznania świadka K. F. (1), k. 78,

zeznania świadka K. F. (2), k. 79,

informacja Ośrodka Pomocy (...) w J. Śl. k. 32,

informacja Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Ś. k.5, 6, 60-62,

decyzja Prezydenta Miasta Ś. k. 9, 10, 13,

decyzja Burmistrza J. k. 15,

T. F. nie cierpi na chorobę psychiczną w sensie psychozy ani na niedorozwój umysłowy ani też na inne krótkotrwałe zaburzenia czynności psychicznych. U oskarżonego stwierdzono Zespół (...) oraz nieprawidłową dyssocjalną osobowość. T. F. miał zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia czynów i do pokierowania swoim postępowaniem. W stosunku do oskarżonego nie zachodzą warunki art. 31 § 1 i 2 k.k.

Dowód:

opinia sądowo – psychiatryczna, k. 105-108

T. F. ma 45 lat, jest rozwiedziony, ma czworo dzieci. Ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest górnikiem. Jest bezrobotny, nie ma żadnego majątku ani dochodów. Był uprzednio karany sądownie w tym Wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 27 marca 2012 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II K 1255/11 T. F. został skazany za czyn z art. 207 § 1 k.k. popełniony w okresie od stycznia 2010 roku do września 2011 roku na szkodę W. M. (2) i jej córki W. S. na karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 190 § 1 k.k. popełniony 7 września 2011 roku na szkodę A. M. i K. M. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 25 maja 2012 roku do 10 czerwca 2013 roku i nadal, wobec odwołania przez Sąd Okręgowy w Świdnicy warunkowego przedterminowego zwolnienia, od dnia 3 marca 2014 roku.

Dowód:

dane osobo – poznawcze, k. 98,

dane o karalności, k. 72-73,

odpisy wyroków, k. 84, 86-87, 88,

notatka urzędowa, k. 69,

Oskarżony T. F. na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił złożenia wyjaśnień. Podobnie przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, przy czym wyjaśnił, że w okresie objętym zarzutami pozostawał bez pracy bo miał problem z jej znalezieniem a posiada grupę inwalidzką i niektórych prac nie może wykonywać. Podał, że utrzymywał się z prac dorywczych i ze zbierania złomu i nieraz zarobił 10 zł dziennie co ledwie starczało dla niego. Musiał przy tym pomagać matce z którą zamieszkiwał bo ta ma małą rentę i się leczy. Podał również, że kilka razy dał córce A. F. po 50 zł na kurtkę czy bluzę a starszym dzieciom dawał 10 zł na lody. Stwierdził, że to nie jest tak, że się uchylał od płacenia alimentów ale z braku pracy i dochodów nie płacił./ k. 99, 143/.

Sąd zważył :

Oceniając materiał dowodowy zebrany w sprawie uznać należy, że sprawstwo oskarżonego T. F. w przedmiocie zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów z art. 209 § 1 k.k. nie może budzić żadnych wątpliwości.

Ustalenia stanu faktycznego opierały się głównie na zeznaniach W. M. byłej konkubiny oskarżonego i matki małoletniej A. F. oraz córek K. F. (1) i K. F. (2), które Sąd uznał za wiarygodne nie znajdując żadnych podstaw, których istnienie pozwalałoby zarzucić im brak obiektywizmu, czy też bezpodstawne obciążenia oskarżonego. Zeznania te korespondują i znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zebrany w sprawie, który potwierdza sprawstwo oskarżonego. W. M. (1) w sposób rzeczowy i konkretny przedstawiła sytuację materialną swojej rodziny oraz opisała zachowanie oskarżonego po jej wyprowadzeniu się z dziećmi do rodziców, jego całkowity od tego czasu brak zainteresowania córką A. F. oraz brak partycypacji w kosztach jej utrzymania. Nie mogą być zatem prawdziwe twierdzenia oskarżonego, że w okresie objętym aktem oskarżenia dawał A. kilkakrotnie po 50 zł na kurtkę czy bluzę. Podobnie, uznając za prawdziwe, należy ocenić zeznania K. F. (1) i K. F. (2). Obie córki oskarżonego jednoznacznie

stwierdziły, że oskarżony nie utrzymywał z nimi żadnego kontaktu, nie odwiedzał ich, nie interesował się ich losem, w żaden sposób nie przyczyniał się do ich wychowania i nie był zainteresowany ich postępami w nauce. Nie kupował im też słodyczy czy prezentów i nigdy nie dawał im żadnych pieniędzy. Nie wywiązywał się również z obowiązku alimentacyjnego wobec obu córek. Jak zeznały obie dziewczyny, do ich kontaktów z ojcem dochodziło przypadkowo, ostatni raz widziały ojca ponad rok temu, a do spotkania doszło przypadkowo na ulicy. Nie sposób więc uwierzyć, że oskarżony dawał im kilkakrotnie jak twierdzi na lody, ale jeżeli nawet tak by było, to nad wyraz trudno byłoby to uznać za przejaw ojcowskiej troski czy zainteresowania córkami.

Za w pełni wiarygodny materiał dowodowy Sąd uznał ujawnione i zaliczone w poczet dowodów dokumenty w postaci kserokopii wyroków Sądu Rejonowego w Świdnicy wydanych tak w sprawach karnych jak i cywilnych, ugody sądowej w zawartej przed Sądem Rejonowym w Świdnicy, odpisów skróconych aktów urodzenia, pism: Powiatowego Urzędu Pracy w Ś., Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Ś. i Ośrodka Pomocy (...) w J. Śl, Urzędu Miejskiego w Ś., zaświadczenia o bezskuteczności egzekucji świadczeń alimentacyjnych i informacji o stanie zaległości w sprawie egzekucyjnej, kart rozliczeniowych i decyzji Prezydenta Miasta Ś. i inne. Ich autentyczność, wiarygodność i wartość dowodowa nie budziły wątpliwości Sądu. Ich wiarygodność nie była również kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

Z pisma Powiatowego Urzędu Pracy w Ś. z dnia 18 listopada 2014 roku (k. 55). wynika, że oskarżony był zarejestrowany w ewidencji osób bezrobotnych jako osoba poszukująca pracy bez prawa do zasiłku m.in. od dnia 12 czerwca 2013 roku do dnia wyłączenia z listy tj. 1 września 2013 roku. A więc od czasu skreślenia oskarżonego z listy, w okresie od 2 września 2013 roku do dnia 2 marca 2014 roku, tj. do czasu ponownego osadzenia oskarżonego do odbycia kary w Areszcie Śledczym w Ś. które nastąpiło w dniu 3 marca 2014 roku, należy przyjąć, iż T. F. miał obiektywną możliwość uzyskiwania dochodów. Oskarżony nie wywiązując się z obowiązku alimentacyjnego wobec swoich córek A. F., K. F. (1) i K. F. (2), nie utrzymując z nimi kontaktu i nie interesując się zupełnie ich losem, uchylał się uporczywie od ciężącego na nim z mocy ustawy i wyroków sądu, obowiązku opieki przez niełożenie na ich utrzymanie i przez to narażał swoje córki na niemożność zaspokojenia ich podstawowych potrzeb życiowych, a jego wyjaśnienia należy traktować wyłącznie jako próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełnione przez niego występki.

W stosunku do oskarżonego nie zachodzą warunki art. 31 § 1 i 2 k.k. Zawarte w opinii wnioski Sąd podzielił w całości i uznał za własne, albowiem opinia została sporządzona przez osoby kompetentne, specjalistów w swojej dziedzinie, a w toku postępowania nie przedstawiono żadnych okoliczności, które podważyłyby prawidłowość zastosowanej metodyki badań i ich wyniku lub prawidłowości dokonanego wnioskowania.

Odnośnie kwalifikacji prawnej zarzucanych T. F. aktem oskarżenia czynów wskazać należy, że przepis art. 209 § 1 k.k. ma za zadanie ochronę dóbr, jakimi są rodzina i opieka. Przede wszystkim chodzi w nim o zabezpieczenie materialnych podstaw egzystencji dla osób sprawcy najbliższych. Przepis art. 209 § 1 k.k. jest przestępstwem skutkowym z zaniechania i polega na uporczywym uchylaniu się od wykonywania obowiązku opieki poprzez niełożenie na utrzymanie osób uprawnionych. Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy: „uchylanie się od obowiązku położenia na utrzymanie osoby uprawnionej do alimentacji zachodzi wtedy, gdy zobowiązany, mając obiektywną możliwość wykonania tego obowiązku, nie dopełnia go ze złej woli. (...) Znamię uporczywości łączy w sobie dwa elementy. Jeden z nich charakteryzuje postępowanie sprawcy od strony podmiotowej, a polega na szczególnym nastawieniu psychicznym wyrażającym się w nieustępliwości, chęci postawienia na swoim (obojętne z jakich pobudek), podtrzymywaniu własnego stanowiska na przekór ewentualnym próbom jego zmiany (np. mimo wszczęcia egzekucji cywilnej, przeprowadzenia rozmów ostrzegawczych itp.). (...) Drugi element, obiektywny, polega na trwaniu takiego stanu rzeczy przez pewien dłuższy czas (np. na wstrzymywaniu się z zapłatą kolejnych rat alimentacyjnych co najmniej przez 3 miesiące lub płacenie ich nieregularnie albo w kwotach znacznie niższych od należnych)” (tak SN w uchwale z dnia 9 czerwca 1976r., VI KZP 13/75).

Zachowanie oskarżonego polegające na niewykonywaniu obowiązku alimentacji było równoznaczne z faktem uchylania się od niego i to w sposób uporczywy i wynikający ze złej woli. Jak wynika z wiarygodnych relacji świadków, w okresie objętym aktem oskarżenia, oskarżony nie partycypował w kosztach ich utrzymania, nie utrzymywał z

córkami żadnych kontaktów i do takich kontaktów nigdy nie dążył. Fakt, że zaspokojenie potrzeb życiowych jego córek następuje kosztem znacznego wysiłku ich matek, które również korzystają z pomocy społecznej, w żadnej mierze nie zwalnia T. F. z nałożonego nań obowiązku. W zarzucanym akcie oskarżenia okresie T. F. nie wykonywał żadnej stałej pracy na podstawie umowy o pracę czy innej umowy cywilnoprawnej. Jak sam przyznał w tym czasie pracował tylko dorywczo i zajmował się również zbieraniem złomu. Nie można zapomnieć, że i wtedy nie dokonał żadnej wpłaty chociażby minimalnej na poczet raty alimentacyjnej którejkolwiek z córek, chociaż uzyskując dochody nawet niewielkie, miał ku temu realną możliwość. Fakt niepłacenia nawet niższej raty alimentacyjnej zdecydowanie przesądza o jego lekceważącym stosunku do nałożonego obowiązku.

Oskarżony swoim zachowaniem w okresie 2 września 2013 roku do 2 marca 2014r. 2011 roku w pełni wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanych mu czynów z art. 209 § 1 kk przy czym czyny te popełnił, działając w podobny sposób, w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk. Nadto oskarżony działał w ramach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk bowiem uprzednio, wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 27 marca 2012 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II K 1255/11 został skazany m.in. za czyn z art. 207 § 1 k.k. popełniony w okresie od stycznia 2010 roku do września 2011 roku na szkodę W. M. (2) i jej córki W. S. na karę roku i 10 miesięcy pozbawienia i na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 25 maja 2012 roku do 10 czerwca 2013 roku i od dnia 3 marca 2014 roku odbywa nadal, wobec odwołania przez Sąd Okręgowy w Świdnicy warunkowego przedterminowego zwolnienia.

Przy wymiarze kary, kierując się dyrektywami opisanymi w przepisie art. 53 § 1 i 2 k.k., Sąd wziął w szczególności pod uwagę rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu oskarżonego, jego warunki i właściwości osobiste oraz sposób życia przed i po popełnieniu przestępstwa. Okolicznością obciążającą oskarżonego jest jego uprzednia wielokrotna karalność.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu Sąd uznał, że jest on znaczny, oskarżony nie poczuwa się w najmniejszym stopniu do odpowiedzialności za los swoich dzieci i nie przejawia nimi najmniejszego zainteresowania. Odpowiednią sankcją w okolicznościach danego przypadku będzie kara 10 miesięcy pozbawienia wolności uwzględniająca też wysoki stopień jego zawinienia. Oskarżony jest osobą zdemoralizowaną, kolejny raz okazuje rażące lekceważenie porządku prawnego i z pełną świadomością, po raz kolejny, umyślnie ten porządek naruszył, popełniając przestępstwo podobne. Nie zachodziła przy tym żadna nadzwyczajna okoliczność, która usprawiedliwiłaby jego postępowanie. Będąc warunkowo przedterminowo zwolnionym z odbycia reszty kary, w okresie próby, ponownie umyślnie złamał prawo i powrócił na drogę przestępstwa.

O wydatkach powstałych od chwili wszczęcia postępowania oraz o opłacie rozstrzygnięto w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia, biorąc pod uwagę sytuację majątkową oskarżonego i fakt orzeczenia bezwzględnej kary pozbawienia wolności.